

Ք Ա Ռ Ե Ա Կ Ն Ե Ր

Այս խենթ սրտով, այս կառոտով, այրող սենդով ո՛ւր գրնամ,
Քանի ճասնեակ տարիներ են՝ կ'այրիմ այսպէս անխնայ.
Ո՛վ է վառեւ այս միսին մէջ՝ այս կըրակը բորբոխում,
Որ ես այսպէս այրիմ անեւջ եւ ուրիւնները ճաքնամ:

Երգըդ ըլլայ թող անխառն, անապական զերթ գինի,
Ժամանակի անցին հետ՝ յարգն աւելի որ լինի.
Ով ըմպէ այդ գինիէն՝ թիւեր առած վերանայ.
Վեհ նախաճաճով արծըւի՝ երկնին մէջ հոլանի:

Նոյն ցաւերով պիտի այրուին՝ Է՛ւ բարին, Է՛ւ չար,
Նոյն հողին մէջ պիտի թաղուին ՏՂԵՏՆ ու հանճար,
Նոյն է գիրը մեր ամէնուն եւ ամէն բանի,
Պիտի ամէն ինչ կործանին — իրենիքն ու ճանար:

Երգըդ աշխարհը երազի վերածեց, փոյր,
Երազին հետ մանկութիւնս ետ եկաւ նորէն,
Կեանքին իջաւ կախարդական մի վարագոյր,
Ծիածանի գոյներն հոգւոյս մէջ կը պարեն:

Ա՛խ, ով որ եկեր է՝ թող մեկնի անհրճունց,
Օթեւանն այս հին հիւր չի սիրեր.
Նոր հիւրեր կ'ուզէ միտ, կառօնի նոր մտնունց,
Նոր սիրերդ, նոր օրօր, նոր մայրեր:

Կ'արհամարհեմ պաշտամունքը ոյժին դաժան,
Գաղափարն է պաշտամունքի միայն արժան.
Կ'արհամարհեմ պաշտամունքը ճիւղին, անձին,
Անանձնաւոր պաշտամունքն է լոկ սրբազան:

Տիեզերքն անուշ չէ աննպասակ ...
Ոչ մէկ ճիգ պիտի սուգուի անյասակ
Խորքն Ունայնութեան. վրսակին ոյժն իսկ
Զի կորսուիւ երբեք ծովուն մէջ անսակ:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

